

praktisk Punkt, som det vil være rigtigt at tage med. Sagen er jo, at vor bestaaende Retsplejelovgivning er noget gammeldags, og den er særlig gammeldags med Hensyn til Vidneinstitutionen, den er gammeldags med Hensyn til de Fordringer, der stilles til Vidnernes Dygtighed og med Hensyn til, hvem der er pligtig at være Vidne. Den er i den Henseende ikke i Skridt, hverken med Videnskaben eller med de nyere Lovgivninger, hvilket naturligt kommer af, at vor Retsplejelovgivning overhovedet er noget konservativ. Saaledes har den bestaaende Lovgivning jo en meget væsentlig Begrænsning af Vidneførselen deri, at den, der maa betragtes som en, hvem Sagen selv angaar, den, der har en saadan Interesse i Sagen, at han paa nogen Maade kan siges at være Part i Sagen, han kan unddrage sig og blive unddraget fra at blive ført som Vidne. Det er en gammeldags Retsbetragtning, som har ført til dette; den hænger noget sammen med den bestaaende Lovgivnings Bestemmelser om lovbundne Bevisregler. Jeg tror, det i de Vidneførsler, her er Tale om, vilde være meget skadeligt at opretholde dette Princip; der kan jo komme Tilfælde i stort Antal, hvor det netop vilde være meget ønskeligt af afhøre som Vidner Personer, som har taget saadan Del i Sagen, at det afgjort maa siges, at Sagen angaar dem selv, eller som endog maa siges at have en saadan Interesse i Stridens Udfald, at dens Udfald til den ene eller den anden Side ligefrem kan medføre betydelig Pengevinding eller betydeligt Tab for dem. At lade disse Folk blive undtagne fra Vidneforklaring, det vil efter min Opfattelse kunne blive meget skadeligt for Vidneførselen, og jeg tror, at naar man har rørt ved nogle Punkter af den bestaaende Lovgivning med Hensyn til Vidneførsel, skulde man ikke være ængstelig for at tage dette Punkt med, hvor det vilde være gavnligt at gøre en Forandring. Der er heller ikke noget principielt utilstedeligt deri, thi medens vore almindelige Domstole har, som jeg sagde, de lovbundne Bevisregler, saa eksistere disse jo ikke for Voldgiftsretten. Voldgiftsretten er fuldstændig frit stillet med Hensyn til Bedømmelsen af Bevismidlerne. Der er rigtignok en lille Passus i dette Lovforslag, der synes at gaa ud fra en anden Forudsætning, men dette kan dog sikkert ikke være Meningen, og for saa vidt der er nogen Tvivl der, burde det ogsaa rettes. Altsaa der er principielt efter min Mening ingen Betænkelighed ved at gøre en saadan For-

andring, og praktisk tror jeg, at man vil gøre Gavn ved at foretage den. Nu er denne Sag lidt anderledes stillet end andre Sager her i Tinget, saaledes at man ikke saa gerne bruger sit eget Initiativ for at faa Forslag frem. Jeg bruger derfor den Form at henstille til de meget ærede Chefer for de tidligere krigsførende Organisationer, om denne Betragtning ikke skulde være rigtig, og om de ikke skulde ville stille Ændringsforslag i saa Henseende. Hvis de ville gøre det, vil der for Resten være et Par andre Punkter, hvor jeg i saa Fald vil henstille til dem, om de ikke ogsaa maatte finde Grund til i den tilsigtede Vidneførsels Interesse at gøre et Par mindre Forbedringer. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvilligst og hurtigst Fremme.

N. Andersen: Jeg maa begynde med at udtale en varm og anerkendende Tak til den højtærede Justitsminister, fordi han har efterkommet det Ønske, der i sin Tid blev fremsat af Forretningsudvalgene for de to Centralorganisationer for Arbejdere og Arbejdsgivere her i Landet, og fordi den højtærede Minister ikke alene har efterkommet Anmodningen om at skaffe Lovhjemmel for en Voldgiftsdomstol til Afgørelse af Tvistigheder, der opkomme mellem Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, men ogsaa har givet dette Lovforslag et Indhold, der efter mit Skøn saa fuldstændig som vel mulig svarer til Hensigten. Jeg kan derfor fatte mig ganske overordentlig kort.

Jeg skal dog i Forbigaaende sige til det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Kråbbe), at jeg tror, at han har Ret i, at det vilde være ønskeligt at gaa dette lille Skridt videre, at man ogsaa gjorde Vidnepligten anvendelig overfor saadanne Personer, som strengt taget efter den almindelige Lovgivning kunne siges at være Part i Sagen. Hvis der kan findes en i juridisk Henseende acceptabel og anvendelig Form, hvad jeg selvfølgelig maa henstille til den højtærede Justitsminister at afgøre, vilde jeg tro, at det ærede Medlem havde Ret i sine Betragtninger, at det kunde være nyttigt at faa en saadan Tilføjelse.

Jeg har blot nogle ganske enkelte Bemærkninger at gøre til Lovforslaget, som det foreligger, og den væsentligste, jeg har at fremsætte, angaar § 1. Det hedder deri: „Naar en Centralforening af Arbejdsgivere og en Centralforening af Arbejdere have indgaaet Overenskomst an-